

Помня сѣщо и друга една народна пѣсенъ, съ която ето какъ се възпѣва с. Арбанаси:

*Ἀλβανιτοχώρι πηγμένο,
Καὶ εἰς τὸν κόσμον ξακουσμένο.
Ἑλαμσες σάν καθρέπτης,
μέσα εἰς τὴν Βουλγαρία.*

Преводъ

Арбанаси похвалено
И по свѣта прославлено.
Блестишъ като огледало
Всрѣдъ България.

Бившиятъ учитель въ гр. В.-Търново, Йорданъ попъ Георгиевъ, който е направилъ изучаваня въ с. Арбанаси — отъ тия изучаваня следъ като ги провѣрилъ на самото мѣсто, използвахъ нѣкои въ този ми трудъ, твърди, че въ дома на Атанасъ Русовичъ, който нѣкогажъ е билъ доста състоятеленъ, и после падналъ въ голѣма нѣмотия, видѣлъ единъ златенъ пръстенъ „канъ-таши“ съ чудно изображение на Свети Георги; видѣлъ сѣщо голѣми старинни обици, красиво изработени и покрити съ диаманти — нѣща, които и азъ съмъ виждалъ многократно. Сѣщо такъвъ пръстенъ съ камъкъ „канъ-таши“ носѣше и Хаджи Ки-рола Русовичъ, братъ на Атанасъ Русовичъ. Съпругата на първия, хаджи Кирола, имаше много повече и по-ценни бижута. Освенъ това, въ сѣщата кѣща на Атанасъ Русовичъ сж били показани на учителя Георгиевъ две стари копринени рокли, отъ които платътъ на едната е билъ купенъ на времето за 2000 гроша. Другата рокля била останала отъ майката на Хаджи Илийца, баба на съпругата на Атанасъ Русевичъ. Тази рокля много по-стара, е била много ценна: и по плата и по направата си, тя е наподобявала копринената долня дреха, съ която е облечена Ирина, жената на царъ Константинъ Асѣня, въ изображението на Боянската църква Св. Пантелепмонъ. Сѣщо и въ дома на първенеца Георги Анагности г. Георгиевъ е видѣлъ между многото старини, единъ старъ ибрикъ и легенъ, въ които е имало въ срѣдата красивъ гръцки надписъ: „Палио, 1730“ и гр. „Тохат“.

Много пжти съмъ слушалъ разказитъ за голѣмитъ богатства на нѣкогашнитъ арбанасчани, за скжпитъ имъ дълги сукнени кожуси, подлатени цѣли въ скжпи кожи; за скжпитъ копринени женски рокли; за обшититъ имъ съ злато салтамарки; за маргарита, за жълтицитъ и скжпитъ накити съ диаманти, сапфири, рубини, смарагди, изумруди, опали, ахати и пр. Даже французката мода съ роклята „малакофъ“ бѣ преминала въ Арбанаси. Въ таванитъ по кжшитъ се намираха остатаци отъ пружинитъ на тия рокли.

Моята баба, помня, ми разказваше за нѣкогашнитъ „кокони“ — женитъ на арбанашкитъ богаташи, че като сж отивали на църква, слугитъ имъ сж вървѣли следъ тѣхъ и сж занасяли огледала, за да си наре-дять, изваденитъ си отъ касеткитъ скжпоценни накити. Като украше-ния, дълги плетеници отъ жълтици сж се спущали отъ врата на же-нитъ, кръстосвали сж гърдитъ и се припасвалъ съ тѣхъ кръста. И именно това завидно благосъстояние, на което се радвали арбанасчанитъ ги е правило и щедри дарители, било за построяването на многобройнитъ църкви, било за изографисването на последнитъ или за укра-